

רינה לוינסון (מימין, ב־1948) רוצה שבתה גלירוס בת ה־10 (משמאל) תהיה כמוה

מישפטים, זה היה כדי לעסוק במישפט תעופתי. ואם הייתי עיתונאית, השתדלתי להתרכז בעיתונות-תעופתית, אבל הלומי להמשיך לטוס לא פג."

התודמנות לטוס שוב באה לרינה במילי-חמת סיני, כשגויסה למילואים. "במילח" מה זה היה כייף לא־נורמלי", סיפרה, "הטסתי את הגרל הצרפתי. הייתי הטייס הפרטי של מפקד כוחות צרפת בישראל, ואחרי המלחמה קיבלתי הזמנה מממשלת צרפת להשתתף בקורס טיס על סילונים. שם סתתי במטוסים כמו מיטאור, פוגה מניסטר ואלואט. בצרפת היתה זו הפעם הראשונה שדרשו ממני לנהוג כאשה. בר ארץ הייתי צריכה תמיד להוכיח שאני טייסת טובה, אבל בצרפת, כשירדתי מה־מטוס, אמר לי המדריך: את אשה, אז חסרתקי ותיראי כמו אשה."

רינה חזרה ארצה ב־1957. תחילה עבדה כטייס־מישנה בארקיע. לאחר פני טוריה מהחברה יסדה חברה בשם מוננו־אוור — שירות מוניות־מיוחד, ולאחר מכן עברה לעבוד באגף התעופה האזרחית. ב־1964 קיבלה את תעודת הטיסאנ־

להיות טייסת

כמו אמא

כ אשר קראה רינה לוינסון־אדלר לכתה בשם גלירוס, היתה לה סיבה לעשות כן. רינה, בעלת עבר עשיר בטיס, בארץ ומחוצה לה, וכיום מדריכת־טיס, מגדלת את בתה בת העשר להיות טייסת. גלירוס, בעלת עיני־תכלת וחיוך שובב, נראית מבוגרת מכפי גילה. תלת־יה ה־חומים מסתלסלים על כתפיה והיא מת־נשאת לגובה של 1.50 מטר.

בכיתה אולי אין גלירוס אוהבת את כל המיקצועות, ואולי אינה התלמידה הכי טובה, אולם היא מסוגלת לשבת שעה תמימה ולתאר את מיבנה המטוס — כיצד הוא פועל, כיצד טסים, ועוד ועוד. גלירוס התחילה את הקאריירה התעו־פתית שלה בגיל ארבע, עת לקחה אותה אמה לטיסת־בכורה במטוס הסטנה 150. מהטיסה הראשונה לא זכור לה הרבה, אר לם כששואלים אותה על טיסות בגיל מאו־חר יותר היא מספרת בהתלהבות: "אני זוכרת שפעם, כשטסתי עם אמא, היה שם עוד ילד קטן, שנורא פחד. אני לא הבנתי למה הוא פוחד, אז אמא הסבירה לי ש־הוא מפחד להקיא. אני אף פעם לא הקאתי

בטיסה ולא פחדתי. להיפך, תמיד הרגשתי כייף לא־נורמלי במטוס. אני אוהבת ל־אות איך הבתים נעשים קטנים קטנים, ובייחוד את כל־בו שלום, שנראה בגודל של שני מילימטר. אני מרגישה במטוס כמו בבית. למעלה הכל שקט, יש ציפורים ושמש ואם טסים בדאון אז מרגישים כא־לו מחליקים על המים. אפשר לרדוף אחרי להקות של ציפורים ולהסתובב איך ש־רוצים. גם אמא שלי וגם האח שלי היו בחילה־אווריר ואני גם רוצה להיות טייסת."

הטייסת

של הגנרל

"אני מושגעת לטיס", מצהירה רינה לוינסון־אדלר בכל הזדמנות. רינה זהובת־השיער, בת בלי־גיל, לבושה במכנסי ג'ינס וחולצת טריקו. אין היא א־ר־הבת להצטעצע. עיניה החומות נקיות מאיפור, פיה תקיף ובוטה. אולם היא מת־רככת, כשהיא מדברת אודות מלאכת הבי־שול, שהיא מומחית בה, או על סריגה, מלאכת־יד ואיסוף אבני־חן שהתחילה בו בזמן האחרון.

הבת גלירוס בגיל שלוש, במסיבת חנוכה בגן־הילדים. "כל הילדים יודעים שאמא טייסת", סיפרה גלירוס.

האם בגילה של גלירוס, מחפשת להולנדית. בגיל עשר עוד לא ידעה כי תהיה טייסת. גלירוס כבר יודעת.